

ve smlouvě obratu »výhradní filmovací právo«, protože prý si musila být vědoma, že existuje také zvukový film. Tu ovšem nejde o skutkové zjištění, nýbrž pouze o skutkové a právní závěry, jejichž přezkoumání se nevymyká z působnosti dovolacího soudu.

Především není bezpečně zjištěno, do jaké míry Matylda K. jako smluvkyně skutečně znala stav zvukofilmové výroby a produkce vůbec a do jaké míry znala také poměry týkající se možnosti zužitkování díla pro zvukový film vůbec a jmenovitě k provozování v tuzemsku, a zdali si vůbec byla vědoma majetkové hodnoty, která tu podle mínění žalované společnosti měla být předmětem obchodu. Nižší soudy tu budují toliko na domněnkách nebo dohadách, jež však nemohou být spolehlivým podkladem k závěru, že si také Matylda K. jako smluvkyně byla s plnou vážností a znalostí dosahu vědoma toho, že předmětem postupu jsou a mají být také práva zvukofilmová se všemi důsledky, že je její skutečnou vůlí (§ 869 obč. zák.) přenést na žalovanou tato práva a že takováto vůle její je kryta neurčitým slovním obratem smlouvy. Necht' se jinak věci měly jakkoli, jisté je, že datum smlouvy padá jaksí do přechodné doby, kdy možnosti hospodářského zhodnocení díla českého autora zvukovým filmem ani co do technických podmínek nebyly ještě náležitě ujasněny, takže nelze s plnou bezpečností usouditi, že si Matylda K. jako smluvkyně byla vůbec vědoma hospodářské a majetkové hodnoty t a k o v é h o zužitkování původských práv zvukovým filmem; zůstávají-li však v té příčině pochybnosti, nelze uznati ve smyslu konečného návrhu žalované společnosti. Na ní bylo, aby hned při sepišování smlouvy dbala toho, aby ve smlouvě jasně a určitě bylo vyjádřeno to, co nyní jako svou skutečnou vůli doličuje, což však ve smlouvě určitě vyjádřeno nebylo. Její obrana, jež jest opřena jediné o to, že prý ona sama zvukofilmových práv nabyla, tudíž neobstojí, takže žalobě bylo vyhověti.

Do jaké míry je žalovaná společnost jinak ze smlouvy k zpracování díla nebo provozování němého filmu oprávněna, pokud snad žalobkyně zasahuje do jejího práva, konečně, jak by měly nebo mohly být obapolné zájmy hospodářské a právní uspořádány, není předmětem souzeného sporu, v němž bylo rozhodnuto jen o existenci práva žalující společnosti a zákazu jeho porušování se strany žalované.

Čís. 17128.

Pokud podle § 1313 a) obč. zák. odpovídá ten, kdo kryje samostatný provoz živnosti jinou osobou, za škodu vzniklou zákazníku.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1938, Rv I 912/38.)

Žalovaný František L., jenž byl majitelem kadeřnického a holičského závodu v P., prodal uvedený závod dne 12. června 1934 Rudolfu Z., který neměl v té době patřičné způsobilosti k samostatnému provozu-

vání dotčené živnosti, provozoval onen závod ve vlastní režii a na svůj účet pod dosavadní firmou a na dosavadní živnostenské oprávnění. Od odevzdání závodu žalovaný František L. do závodu vůbec nedocházel. Dne 17. listopadu 1934 si žalobkyně dala v právě uvedeném kadeřnickém závodě petrolovati vlasy. Petrolování prováděla Marie V., která byla v onom závodě zaměstnána jako kadeřnická pomocnice, na příkaz Rudolfa Z. tekutinou, kterou jmenovaný Rudolf Z. k tomu účelu Marii V. dal. Ježto se při práci od blízkého plynového plamene určeného k ohřívání vody vznítily páry tekutiny, kterou petrolování bylo prováděno, byla žalobkyně, jíž chytly vlasy, popálena. Domáhajíc se náhrady škody vzniklé jí popálením, odůvodnila žalobkyně zažalovaný nárok proti žalovanému Františku L. v podstatě tím, že František L. odpovídá za za škodu žalobkyni vzniklou podle § 1313 a) obč. zák. jako oprávněný živnostník, v jehož závodě si dala mýti vlasy. Žalobě vyhověly s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Po právní stránce posoudil odvolací soud sporný případ v podstatě správně.

Uvedl-li odvolací soud, že se dovolatel dopustil přestupku dle § 133 c) živn. ř., nevybočil tím z mezí své pravomoci, neboť chtěl tím pouze říci, že se dovolatel dopustil nedovoleného jednání, když kryl samostatný provoz kadeřnického závodu Rudolfem Z., pokud Rudolf Z. neměl k tomu způsobilosti. Z toho důvodu jest také — jak správně podotýká žalobkyně v dovolací odpovědi — podle § 879, odst. 1, obč. zák. nicotná smlouva uzavřená mezi dovolatelem a Rudolfem Z., pokud poslednějšmu bylo ponecháno samostatné vedení závodu na vlastní nebezpečí. Z toho vyplývá, že ve styku se zákazníky kadeřnického závodu bylo nadále pokládati za smluvce dovolatele a nikoliv Rudolfa Z., a je proto dovolatel odpovědný podle § 1313 a) obč. zák. za zavinění Z-ského, jehož použil k splnění smluv o dílo, uzavřených prostřednictvím Z-ského se zákazníky, jako za své vlastní zavinění (srov. rozh. 4307 Sb. n. s.).

Namítá-li dovolatel, že se odpovědnost podle § 1313 a) obč. zák. vztahuje pouze na náhradu z porušení smluvního závazku, nikoliv též za náhradu z nedovoleného činu, jest mu odvětit, že smluvce jest odpověden za pomocníka při plnění i tehdy, dopustil-li se při plnění smluvního závazku trestné nedbalosti, a to — jak tomu je v souzeném případě — v trestné souvislosti s prováděním smluvního plnění (srov. na př. rozh. č. 15790 a 16802 Sb. n. s.).

Čís. 17129.

Byla-li dražba konaná za účelem propachtování zabavené živnosti marná, platí obdobně ustanovení § 280, odst. 2 ex. ř., t. j. musí býti nařízeno, čeho je třeba, aby bylo zabavené právo zpeněženo jiným způsobem.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1938, R I 1449/38.)